

Ferdynand Rymarz

Izba lubelska

Palestra 31/1(349), 140-147

1987

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

sprawiedliwości, szczególnie w okręgu Sądu Wojewódzkiego w Kielcach. Poruszyli też problemy kadrowe i udzielili odpowiedzi na pytania zawarte w wypowiedziach poprzednich dyskutantów.

Adw. Stanisław Szufel, długoletni korespondent „Palestry”, przedstawił problemy związane z redagowaniem tego miesięcznika. Zwrócił uwagę na trudności związane z utrzymaniem aktualizacji publikacji, a to — jak wiadomo — zależy od długości cyklu wydawniczego. Jest on, niestety, długi ze względu na trudności w drukarni, gdzie drukuje się „Palestrę”. Redakcja czyni wszystko, co możliwe, aby zaspokoić wszechstronne zainteresowania odbiorców, rekrutujących się nie tylko z adwokatów, ale także z sędziów, prokuratorów oraz osób spoza grona prawniczego.

Przewodniczącą Klubu Seniora adw. Wacław Grzybowski przedstawił trudną sytuację adwokatów-emerytów. Apelowal o udzielenie im pomocy, przedstawił też wyniki i osiągnięcia Klubu.

Następnie przystąpiono do głosowania na kandydatów do Rady Adwokackiej, Sądu Dyscyplinarnego i delegatów na Krajowy Zjazd Adwokatury. W wyniku głosowania do

Rady Adwokackiej wybrani zostali adw. adw.: Marek Banasiłk, Wojciech Czech, Krzysztof Degener, Włodzimierz Michalski, Józef Roliński, Edward Rzepka, Jan Szopa i Stanisław Szufel. Delegatami zaś na Krajowy Zjazd Adwokatury zostali: Wojciech Czech, Krzysztof Degener, Antoni Pierzak, Edward Rzepka, Olgierd Międzybłocki i dziekan Ryszard Podlipniak.

Na zakończenie zebrania Komisja Wnioskowa przedstawiła swe wnioski dotyczące spraw socjalnych i działania samorządu, który został wybrany w dniu dzisiejszym.

W dniu 4 października ub. r. ukonstytuowała się Okręgowa Rada Adwokacka w sposób następujący: funkcje wicedziekanów powierzono adw. Krzysztofowi Degenerowi i adw. Stanisławowi Szufelowi, a funkcję sekretarza — adw. Edwardowi Rzepce. Rzecznikiem dyscyplinarnym został Józef Roliński, skarbnikiem — Jan Szopa, a członkami Rady adw. adw.: Wojciech Czech, Marek Banasiłk i Włodzimierz Michalski.

adw. Stanisław Szufel

Izba lubelska

1. Nowe władze Izby. Uplyw kadencji dotychczasowych organów Izby Adwokackiej w Lublinie był okazją do zwołania na dzień 4 października 1986 r. Zgromadzenia sprawozdawczo-wyborczego adwokatów Izby lubelskiej. Obrady otworzył ustępujący dziekan adw. Jan Czyżewski, który w imieniu Rady

i zgromadzonych powitał zaproszonych gości: członka prezydium NRA adw. Witolda Bayera oraz przedstawicieli władz politycznych, administracyjnych, sądowych i prokuratorских z województwa chełmskiego, lubelskiego i zamojskiego.

Koledzy adwokaci wybrali: na przewodniczącego Zgromadzenia —

adw. Krzysztofa Zawadzkiego, na dwóch zastępców przewodniczącego — adv. Andrzeja Urbanowicza i adv. Zbigniewa Parizka oraz na dwóch sekretarzy — adv. Lesława Bindasa i adv. Włodzimierza Wysockiego. Wyłoniono również przewidziane w regulaminie komisje zgromadzenia.

Sprawozdanie kadencyjne z działalności ORA złożył dziekan adv. Jan Czyżewski, z działalności Sądu Dyscyplinarnego — prezes adv. Konstanty Winkler oraz z działalności Komisji Rewizyjnej — przewodniczący adv. Piotr Pytka. Dziekan w swoim wystąpieniu podkreślił szczególnie dokonania Rady w zakresie znacznej poprawy warunków lokalowych zespołów adwokackich oraz właściwą współpracę adwokatury z sądami i prokuratorami z terenu Izby. Prezes Sądu Dyscyplinarnego podniósł utrzymującą się od paru lat tendencję do niewielkich jedynie naruszeń zasad etyki adwokackiej i godności zawodu.

W kolejnym punkcie obrad przystąpiono do zgłaszania kandydatów do organów Izby. Na stanowisko dziekana zgłoszono adv. adv.: Jana Czyżewskiego, Ireneusza Bieniaszkiewicza i Romana Pyszyckiego, z których kandydaturę przyjęli jedynie adv. Jan Czyżewski. Na prezesa Sądu Dyscyplinarnego (wobec rezygnacji z dalszego kandydowania dotychczasowego prezesa adv. K. Winklera) zgłoszono adv. adv. Andrzeja Ślaskiego, Jerzego Muchorowskiego i Ireneusza Bieniaszkiewicza. Spośród tych kandydatów w szranki wyborcze stanął jedynie adv. Andrzej Ślaski, pozostali bowiem Koledzy również nie przyjęli swoich kandydatur. Na sta-

nowisko przewodniczącego Komisji Rewizyjnej zgłoszono dotychczasowego przewodniczącego adv. Piotra Pytkę.

W wyniku tajnych wyborów już w pierwszej turze głosowania (niemal komplet głosów) zostali wybrani: na dziekana ORA — adv. Jan Czyżewski, na prezesa SD — adv. Andrzej Ślaski i na przewodniczącego KR — adv. Piotr Pytka.

Kontynuowano następnie dyskusję nad sprawozdaniami oraz kierunkami działalności organów Izby w przyszłej kadencji. W dyskusji głos zabrali adv. adv.: Ireneusz Bieniaszkiewicz (poruszył sprawę ogólnoadwokackie i dotyczące ustaw szczególnych), Jan Czyżewski (mówił o kontakcie i współpracy z uniwersytetem), Adam Jurkiewicz (przedmiotem przemówienia były zmiany w statucie Funduszu samopomocy koleżeńskiej), Walenty Lipiec i Zofia Miernowska (poświęcili swe uwagi działalności Koła Adwokatów Seniorów), Stanisław Mozgawa (podniósł problem rozmieszczenia adwokatów), Piotr Pytka (poruszył sprawę decentralizacji Funduszu samopomocy koleżeńskiej i budowy Domu Seniora oraz kwestię wielkości i liczby izb adwokackich), Mieczysław Jurkiewicz (mówił o udziale obrońcy w postępowaniu przygotowawczym, o postępowaniu przyspieszonym oraz o ustawach szczególnych).

Głos zabrali również zaproszeni goście: Witold Bayer z NRA, z-ca prokuratora wojewódzkiego w Lublinie prok. Edward Berzyński oraz prezes Sądu Wojewódzkiego w Lublinie sędzia Zdzisław Markowski.

W czasie dyskusji doszło do inte-

resującej, rzeczowej polemiki na temat udziału obrońcy w postępowaniu przygotowawczym i społecznej oceny stosowania ustawy o szczególnej odpowiedzialności karnej z dnia 10 maja 1985 r. Adw. Ireneusz Bieniaszkiewicz, powołując się na publiczne prasowe wypowiedzi autorytetów w dziedzinie nauk prawnych, podniósł kwestię ograniczeń wynikających z ustawy majowej w zakresie swobodnego orzekania oraz wyraził pogląd, że nadmierne skrupowanie sądów postanowieniami tej ustawy godzi w ich autorytet. Przykładów na to dostarczają ukazujące się obecnie publikacje prasowe. Mówca zwrócił uwagę na ograniczenie prawa do obrony oskarżonego w postępowaniu przyspieszonym, wynikające np. z sztytkości postępowania oraz wskutek braku dostatecznego czasu na kontakt obrońcy z oskarżonym i na zapoznanie się z aktami. Postępowanie to uszczupla — na równi z prawami oskarżonego — także prawa pokrzywdzonego. Należy oczekiwać wygaśnięcia, a nawet skrócenia czasu obowiązywania tej ustawy. Mówca postawił retoryczne pytania: czy nadmierny pośpiech w tworzeniu prawa i znaczna liczba nowych aktów prawnych dobrze wpływa na poprawę obyczajów? czy prawu nie grozi przez to „inflacja” przepisów?

Polemicznymi z tym wystąpieniem były wypowiedzi zaproszonych gości: z-cy prokuratora wojewódzkiego E. Berzyńskiego oraz prezesa Sądu Wojewódzkiego Z. Markowskiego. Obaj mówcy przedstawili odmienną, pozytywną ocenę stosowania ustaw szczególnych, podkreślając zwłaszcza ich skuteczność w zakresie zwalczania zjawiska prze-

stępności, wyrażającą się spadkiem liczby najpoważniejszych przestępstw.

Do wypowiedzi tych nawiązał adw. Mieczysław Jurkiewicz podnosząc, że obecny spadek liczby poważnych przestępstw oznacza jedynie leczenie skutków, a nie przyczyn przestępczości. A przecież tylko taką politykę karania powinniśmy preferować. Nadmierna surowość — jak to niejednokrotnie wykazała nauka i praktyka — nie jest czynnikiem, który odstrasza od popełnienia czynów przestępczych. Gwarancje procesowe, gwarancje spokojnego, bezstronnego osądu, indywidualizowanego w stosunku do sprawcy i czynów — nigdy nie stały na przeszkodzie zwalczaniu przestępczości. A o to przede wszystkim w krytyce stosowania omawianej ustawy szczególnej chodzi. Nawiązując do apelu prok. E. Berzyńskiego o większy udział obrońców w postępowaniu przygotowawczym, adw. M. Jurkiewicz stwierdził, że trudno na to liczyć, skoro np. żąda się od obrońcy zgłaszania konkretnych wniosków dowodowych, a jednocześnie odmawia mu się (co jest niemal regułą) prawa do zapoznania się z aktami śledztwa oraz nader rzadko udziela mu się widzenia na osobności z oskarżonym. Obrońca nie może zgłaszać dowodów w postępowaniu przygotowawczym nie wiedząc, co zebrano przeciwko jego klientowi. Taktyka obrończa zmusza w takiej sytuacji do zgłaszania dowodów dopiero w postępowaniu sądowym, kiedy tych niepewności już nie ma. W postępowaniu przygotowawczym powinna być w pełni przestrzegana zasada kontryktywności; wówczas nie będzie pro-

blemu z udziałem obrońców w czynnościach śledczych. Głosy obu dyskutantów: adw. I. Bieniaszkiewicza i M. Jurkiewicza zostały przyjęte przez zgromadzonych z aplauzem.

Szczególnym wydarzeniem zgromadzenia było wystąpienie dziekana J. Czyżewskiego, który poinformował zebranych o przypadającym właśnie w bieżącym roku jubileuszu 50-lecia wpisu na listę adwokatów mec. Witolda Bayera i 65-lecie Jego pracy społecznej. Zebrani zgottowali Jubilatowi, wieloletniemu opiekunowi Izby lubelskiej z ramienia NRA i wypróbowanemu Przyjacielowi Izby, serdeczną owację. Znalazło to później wyraz w uchwałach zgromadzenia.

W kolejnym tajnym głosowaniu, bezwzględną większością głosów w pierwszej turze głosowania, członkami ORA w Lublinie kadencji 1987—1989 (w kolejności otrzymanych głosów) zostali adw. adw.: Marek Czapski, Ireneusz Bieniaszkiewicz, Witold Rychter, Mieczysław Jurkiewicz, Mieczysław Czekaj, Tadeusz Stępnik, Józef Blacha, Jolanta Krzyżanowska, Wiesław Dolina, Czesław Pawełczak, Leszek Pasieczny. W drugiej turze wyborów, zwykłą większością głosów, dwunastym członkiem ORA został adw. Lesław Bindas, a zastępcami członków ORA (w podanej kolejności) zostali adw. adw.: Eugeniusz Ujas, Roman Panas, Roman Pyszycki i Zbigniew Szewczyk.

Członkami Sądu Dyscyplinarnego w pierwszym głosowaniu bezwzględną większością głosów zostali wybrani (w kolejności otrzymanych głosów) adwokaci: Konstanty Winkler, Ryszard Drozd, Maciej Stopczyński, Adam Jurkiewicz, Adolf

Chmurzyński, Barbara Stefaniuk, Mieczysław Małek, Włodzimierz Wysocki, Zdzisław Latoszyński, Jerzy Pogonowski, Henryk Popiołek, Elżbieta Antonowicz, Barbara Ciota, Zbigniew Pikuliński, Jolanta Tarkiewicz i Stefan Kamiński, a zastępcami członków adwokaci: Wiesław Kamiński, Andrzej Urbanowicz i Janusz Laskowski.

Na członków Komisji Rewizyjnej wybrano adwokatów: Eugeniusza Królikowskiego, Zofię Miernowską, Bogusława Salmickiego, Kazimierza Kuśmierza, Wandę Dolińską i Wiesława Woźniaka, a na zastępców członków — adwokatów Piotra Kapuścińskiego i Zdzisława Sobczaka.

Zgromadzenie wybrało również dziewięciu delegatów Izby lubelskiej na II Krajowy Zjazd Adwokatury. Delegatami w pierwszej turze wyborów bezwzględną większością (w kolejności otrzymanych głosów) zostali adw. adw.: Jan Czyżewski, Ferdynand Rymarz, Ireneusz Bieniaszkiewicz, Mieczysław Jurkiewicz, Mieczysław Czekaj, Marek Czapski, Witold Rychter, Józef Blacha i Tomasz Przeciechowski.

Na zakończenie obrad:

- zatwierdzono wykonanie budżetu i przyjęto bilans za rok 1985,
- udzielono ORA absolutorium za całokształt działalności finansowej i gospodarczej,
- przyjęto z dużym zadowoleniem i aprobatą decyzję władz PRL wyrażoną w ustawie w dniu 17.VII.1986 r., mocą której we wrześniu 1986 r. zostali zwolnieni więźniowie polityczni. Zgromadzeni wyrazili opinię, że ta humanitarna decyzja służy sprawie porozumienia narodowego,
- z okazji jubileuszu 50-lecia pra-

- cy zawodowej i 65-lecia pracy społecznej adw. Witolda Bayera, członka prezydium NRA, przewodniczącego Rady Programowej OBA i Muzeum Adwokatury Polskiej, opiekuna Izby lubelskiej, złożono drogiemu Jubilatowi wyrazy najwyższego uznania i głębokiego szacunku wraz z serdecznymi podziękowaniami za życzliwość i opiekę nad Izbą lubelską,
- wypowiedziano się za utrzymaniem formy zdecentralizowanego Funduszu Samopomocy Koleżeńskiejskiej,
 - uznano za niecelową — w obecnym czasie — budowę scentralizowanego Domu Adwokata Seniora,
 - postanowiono zwolnić adwokatów pracowników naukowych od obowiązku płacenia składki na cele administracyjne ORA i umorzono dotychczasowe zadłużenia z tego tytułu,
 - określono potrzebę działalności w Izbie: 18 zespołów adwokackich, 197 adwokatów wykonujących zawód i 28 aplikantów,
 - dokonano zmian w regulaminie FSK,
 - odroczone do następnego zgromadzenia kwestię uhonorowania i utrwalenia pamięci zmarłego adw. Zenona Pietraszki.

2. Ukonstytuowanie się organów Izby. W dniu 14 października 1986 r. pod przewodnictwem dziekana adw. Jana Czyżewskiego ukonstytuowała się Okręgowa Rada Adwokacka w Lublinie. Funkcję wicedziekana powierzyła Rada adw. Ireneuszowi Bieniaszkiewiczowi, który m.in. będzie prowadził sprawy kadrowe, funkcję se-

kretarza — adw. Mieczysławowi Junkiewiczowi, funkcję skarbnika (wraz ze sprawami inwestycyjnymi i FSK) — adw. Czesławowi Pawełczakowi, funkcję rzecznika dyscyplinarnego — adw. Józefowi Blasze, powierzając mu nadto sprawy wizytacji zespołów, a funkcję kierownika szkolenia aplikantów i doskonalenia zawodowego adwokatów — adw. Mieczysławowi Czekajowi. Dokonano również podziału pracy między poszczególnych członków Rady. Adw. Tadeusz Stępniać będzie prowadzić referat skarg i zażaleń, adw. Marek Czapski — referat zajmujący się kontaktami samorządu z organami władzy, adw. Wiesław Dolina — nadzór nad zespołami adwokackimi, adw. Jolanta Krzyżanowska — sprawy społeczno-bytowe, adw. Witold Rychter — sprawy woj. zamojskiego, adw. Leszek Pasieczny i Lesław Bindas — sport, rekreację i turystykę.

W dniu 17 października 1986 r. pod przewodnictwem prezesa adw. Andrzeja Ślaskiego ukonstytuował się Sąd Dyscyplinarny. Funkcję wiceprezesa powierzono adw. Konstantemu Winklerowi, a funkcję sekretarza Sądu — adw. Włodzimierzowi Wysockiemu.

Na ogólnym zebraniu adwokatów wykonujących zawód na terenie woj. chełmskiego dokonano w dniu 22 października 1986 r. wyboru delegata do ORA z tegoż województwa w osobie adw. Eugeniusza Ujasa.

3. Adw. Zenon Pietraszko (1914—1986). W dniu 2 września 1986 r. środowisko adwokackie Lublina poniosło bolesną stratę: zmarł adw. Zenon Pietraszko, zna-

cząca postać lubelskiej palestry, skarbnik Okręgowej Rady Adwokackiej, wieloletni ofiarny działacz samorządowy, szczerzy patriota, prawy, szlachetny człowiek.

Zenon Pietraszko urodził się 15 grudnia 1914 r. w polskiej rodzinie, w wsi Sobołewszczyzna, gminy Kraśne, pow. Mołodeczno w Ziemi Wileńskiej, jako drugi syn Antoniego i Emilii z Sopoćków małż. Pietraszko. Uczył się w szkole w Wilejce, maturę zaś uzyskał w 1932 r. w Mołodecznie. W 1933 roku rozpoczął studia na Wydziale Prawa i Nauk Społecznych Uniwersyteku Stefana Batorego w Wilnie, które w dniu 12 grudnia 1939 r. ukoronował uzyskaniem dyplomu magistra praw.

W toku studiów, mianowicie w latach 1937—1938, odbywał służbę wojskową. Był elewem Kursu Podchorążych 1 Pułku Piechoty Legionowej w Wilnie i uzyskał tam awans na stopień plutonowego podchorążego.

W dniu 3 lutego 1937 r. zawarł związek małżeński z Aleksandrą Wandą z Kowalowskich-Sokołową.

W 1939 r. Zenon Pietraszko został zmobilizowany do wojska i brał udział w kampanii wrześniowej. Wraz ze swoim oddziałem dotarł do Brześcia, skąd po różnych perypetiach i niebezpieczeństwach powrócił do Wilna. Został tu żołnierzem Armii Krajowej. W Wilnie Zenon Pietraszko pracował w piekarni jako robotnik, brygadzysta, wreszcie jako majster piekarski. Pomagał wówczas wiele potrzebującym lub ukrywającym się ludziom, czyniąc to dyskretnie, przeważnie anonimowo.

W marcu 1945 r. Zenon Pietrasz-

ko przybył jako repatriant do Lublina, aby związać się z tym miastem na stałe. Po ukochanej Ziemi Wileńskiej, do której mimo upływu lat zawsze tęsknił i o której zawsze z wielką miłością mówił, Ziemia Lubelska stała się jego drugą ojczyzną. W Lublinie podjął początkowo pracę jako piekarz, później pracował w różnych instytucjach handlowych i budowlanych. Awansował w 1946 r. na stanowisko wicedyrektora Centrali Materiałów Budowlanych w Lublinie.

Nie zamiedbał jednocześnie dalszej edukacji prawniczej. W latach 1945—1947 odbył aplikację sądową w Sądzie Okręgowym w Lublinie, a następnie rozpoczął aplikację adwokacką pod patronatem adw. Zbigniewa Banaszkiwicza. Zadziwiająco, jak niezwykle trafnie ocenili młodego aplikanta sądowego udzielający mu referencji przy wstąpieniu do adwokatury: adw. Tytus Daszkiewicz-Bortnowski i sędzia T. Kozyrski, pisząc o jego wysokich walorach etycznych i nieskazitelnym charakterze. Te bowiem cechy mec. Pietraszko z powodzeniem rozwijał i kultywował przez całe swoje życie.

W początkach czerwca 1950 r. aplikant Zenon Pietraszko złożył przed Komisją Egzaminacyjną ORA w Lublinie egzamin adwokacki, z wynikiem dobrym, po czym uchwałą ORA w Lublinie z dnia 17 czerwca 1950 r. został wpisany na listę adwokatów Izby lubelskiej. Pracował jednak wtedy nadal poza adwokaturą, mając pewne trudności z rozpoczęciem praktyki. Wykonywał w tym czasie zawód radcy prawnego, m.in. w 1951 r. w Wydziale Zdrowia Wojewódzkiej Rady Narodowej w Lublinie. Wreszcie prak-

tykę adwokacką rozpoczął 1 listopada 1954 r. w Zespole Adwokackim Nr 6 w Lublinie. W latach 1971—1984 był członkiem Zespołu Adwokackiego Nr 5 w Lublinie, a po ukończeniu 70 lat życia, na mocy decyzji Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 listopada 1984 r., wykonywał zawód indywidualnie w mieście Świdniku.

Adw. Zenon Pietraszko był działaczem samorządowym wielkiego formatu. Niezwykle pracowity, uczynny i koleżeński, oddał korporacji adwokackiej 29 lat bezinteresownej, społecznej pracy. Na rzetelną i ofiarną pracę mec. Pietraszki Rada Adwokacka mogła zawsze, w każdej potrzebie, liczyć. Od 1957 r. był członkiem Komisji Dyscyplinarnej, od 1959 r. — członkiem Okręgowej Rady Adwokackiej, a od r. 1967 — skarbnikiem. Tę ostatnią funkcję, z okresowymi przerwami, pełnił aż do ostatnich swoich dni. Przez wszystkie te lata sprawował nadto rozliczne obowiązki w różnych Komisjach ORA, pełniąc w nich z reguły funkcje kierownicze. W 1984 r. został powołany w skład Komisji Inwestycyjno-Finansowej Naczelnej Rady Adwokackiej. Szczególne jednak zasługi położył mec. Zenon Pietraszko jako przewodniczący Komisji Funduszu Samopomocy Koleżeńskiej. Wrażliwy, o dużym poczuciu sprawiedliwości społecznej oraz czuły na cudzą krzywdę, los i trudne warunki życiowe, których zresztą Jemu samemu życie nie poskąpiło, z dużym oddaniem i troską opiekował się i wspierał finansowo z funduszków ORA seniorów emerytów i rencistów lubelskiej palestry, wdowy i dzieci po adwokatach oraz wszyst-

kich potrzebujących z palestranczką, wielkiej rodziny. Pisywał do wszystkich serdeczne, ujmujące listy i z dużą wdzięcznością otrzymywał od swoich respondentów korespondencję. Oto charakterystyczny wyjątek z listu jednego z seniorów adwokatury, który dziękując Radzie za pomoc materialną, tak napisał: „(...) dołączone do przesyłki pismo, tak serdeczne i w tak eleganckiej, dzisiaj już mało spotykanej formie, że otrzymawszy pieniądze, nie czułem się upokorzony”. To wielka cnota: dawać, nie zawstydzając.

Był doskonałym cywilistą, chociaż prowadził również sprawy karne, w tym także nietrawne obrony stanu wojennego. Znakomicie znał się na wszelkich przepisach i zagadnieniach finansowych. Kursowała o nim opinia, że gdyby nie wykonywał zawodu adwokata, to byłby dobrym dyrektorem banku. Był patronem, mistrzem i wychowawcą wielu znanych adwokatów lubelskich. Zaskarbił sobie ich miłość i wdzięczność, zademonstrowaną przez nich podczas jego ciężkiej choroby, a potem pobytu w szpitalu oraz w ostatnich dniach życia, otoczony stale opieką swoich wychowanków. Miał w środowisku adwokackim Izby lubelskiej wysoki autorytet i cieszył się dużym miernem społecznym. Skromny i bezpretensjonalny, był bardzo popularny w naszym środowisku lubelskim. Wraz z szacunkiem środowiskowym przyszło potem uznanie społeczne i państwowe. Naczelna Rada Adwokacka uhonorowała mec. Zenona Pietraszkę w 1983 r. najwyższym korporacyjnym odznaczeniem — Złotą Odznaką „Adwokatura PRL”, Rada Państwa

odznaczyła go w 1984 r. Złotym Krzyżem Zasługi. Wcześniej jeszcze (1954 r.), odznaczono Go Medalem X-lecia, a w 1965 r., jako działacza Polskiego Czerwonego Krzyża, Odznaką PCK II stopnia.

W ostatnią drogę na stary cmentarz lubelski odprowadzała mec. Pietraszko wielka rzesza adwokatów z całej, rozległej Izby lubelskiej. W

imieniu Okręgowej Rady Adwokackiej w Lublinie żegnał Go, jako jednego ze swoich najbliższych współpracowników, dziekan adw. Jan Czyżewski, a w imieniu Zespołu Adwokackiego Nr 5 we wruszających, serdecznych słowach adw. Władysław Saprygin.

adw. Ferdynand Rymarz

Izba rzeszowska

Zgromadzenie sprawozdawczo-wyborcze Izby Adwokackiej w Rzeszowie. Okręgowa Rada Adwokacka w Rzeszowie zwołała na dzień 11 października 1986 r. Zgromadzenie sprawozdawczo-wyborcze Izby, które odbyło się w siedzibie NOT w Rzeszowie. Porządek dzienny obejmował 23 punkty, w tym m.in. sprawozdanie dziekana Rady za okres sprawozdawczy, wybór nowego dziekana Rady, prezesa Sądu Dyscyplinarnego i przewodniczącego Komisji Rewizyjnej, wybory do ORA, Sądu Dyscyplinarnego i Komisji Rewizyjnej oraz wybory delegatów na II Zjazd, dyskusję oraz uchwalenie rezolucji i podjęcie uchwały.

Zgromadzenie otworzył dziekan Okręgowej Rady Adwokackiej w Rzeszowie adw. dr Wiesław Grzegorzczak. Powitał on przybyłych na Zjazd gości, w tym: wiceprezesa NRA adw. Jerzego Biejata, sekretarza KW PZPR w Rzeszowie, kierownika Wydziału Społeczno-Prawnego Zdzisława Kielara, przedstawiciela WK SD w Rzeszowie Leonarda Wisza, wiceprzewodniczącego WK SD w Krośnie adwokata Adama Kolendowskiego, przedstawiciela WK

ZSL w Rzeszowie Mieczysława Kotta, przedstawiciela WK ZSL w Krośnie Eugeniusza Opiołę, przedstawiciela WK ZSL w Przemyślu Antoniego Prokopowicza, przedstawiciela prezesa Sądu Wojewódzkiego w Rzeszowie sędziego Janusza Małeckiego, przedstawiciela Prokuratora Wojewódzkiego w Rzeszowie prokuratora dra Zbigniewa Kallausa, dziekana Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie Bolesława Stöckera, insp. kontroli finansowej ORA w Rzeszowie mgra Tadeusza Garbacika oraz wszystkich zebranych kolegów. Odczytano list z życzeniami owocnych obrad od I sekretarza KW PZPR w Przemyślu Zenona Czecha.

Następnie zebrani, na propozycję dziekana Rady, minutą ciszy uczcili pamięć zmarłych w okresie sprawozdawczym: wicedziekana ORA w Rzeszowie adw. Mieczysława Cincio oraz kolegów adw. adw.: K. Lisowskiego, M. Skurzaka, M. Lustiga, W. Kamienieckiego, F. Pawlusa, T. Lisowskiego, J. Krajewskiego, J. Bialek, R. Zarębskiego i C. Matraja.

Na przewodniczącego zgromadzenia wybrano adw. Franciszka Waw-